

стантинъ се отказалъ отъ длъжноститѣ, кои-

мжтъ на рамѣнитѣ си свойя кръстъ (своитѣ скърби и страдания) да вървжтъ подиръ Иисуса Христа, по тѣсния и трънливия пѣтъ и да се подвизавжтъ да влѣзжтъ въ райя прѣзъ „тѣснитѣ врата.“ За това монаситѣ се неженятъ и живѣятъ не тѣй, както мирянитѣ, а по едни много строги правила. Но всѣкому не е дедено да бѣде манахъ, а само на нѣкои: „който може да вмѣсти това — да остане тѣломъ дѣвственникъ и духомъ святъ, нека го вмѣсти, т. е. нека стане такъвъ, е рѣкълъ Иисусъ Христосъ (Мат. 19, 12).

Богъ, като е създалъ човѣка и го надарилъ съ свободна воля, не го кара на сила да вѣрва въ Него и върши Неговата воля, а прѣдоставя на всѣкого човѣка да си избере което желае — вѣченъ и блаженъ животъ, или вѣчна и ужасна смъртъ, — макаръ Той и да иска щото всичкитѣ хора да дойджтъ въ „познанието на истината“ и се спасжтъ, като имъ дава за това и необходимитѣ срѣдства.

Мохамеданитѣ пѣкъ принуждавжтъ на сила, съ ножъ въ рѣка заставятъ хората да приемжтъ тѣхната вѣра, като мислжтъ, че тѣй ще угоджтъ найдобрѣ на Бога, който, споредъ тѣхъ иска да има само много поклонници безъ да обръща внимание на това: кой му се кланя доброволно и кой на сила.

Християнската вѣра е основана на Божието откровение и заповѣдитѣ ѝ се наблѣгжтъ на Божиата воля, която пѣкъ има за цѣль вѣчното блаженство на хората не толкова на този свѣтъ, колкото на онзи. А пѣкъ Мохамеданската вѣра е нагодена наспоредъ прищѣвкитѣ и слабоститѣ на хората; поради което и заповѣдитѣ ѝ лесно се изпълнявжтъ отъ тѣхъ. Нейната цѣль е да задоволява само хорскитѣ прищѣвки, както на този, тѣй и на онзи свѣтъ, като-че самъ си Богъ съществува зарадъ хората, а не тѣ зарадъ Него.